

OH, SI ESQUINCESSIS EL CEL!

per JOSEP LLIGADES

Jesús ho deia un dia als seus deixebles: «Els vostres ulls i les vostres orelles sí que són feliços de poder veure i sentir. Us ho dic amb tota veritat: molts profetes i justos desitjaven veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren; desitjaven sentir el que vosaltres sentiü, però no ho sentiren» (Mt 13,16-17).

Jesús, quan deia això, pensava segurament en els grans personatges de l'Antic Testament, homes i dones que havien esperat aquell Regne que Jesús anunciava i havien desitjat veure com s'obria pas la Bona Nova del Déu present enmig del camí de la humanitat. Pensava segurament en Abraham i Sara, en Moisès, en David, en Isaïes...

Però segurament també que pensava en gent menys coneguda, menys rellevant, més propera. Gent com aquell Simeó i aquella Anna que l'evangeli explica que havien tingut la sort, ja a les acaballes de la seva vida, de tenir als braços, allà al temple de Jerusalem, aquell que l'Esperit Sant els havia fet conèixer com l'alliberador d'Israel, la llum de les nacions, el Salvador.

Entre aquests menys rellevants i més propers Jesús hi podia col·locar, segur, els seus avis. Ells també, segur, havien estat gent que havia portat dintre l'ànima, molt endintre, la fe en el Déu d'Israel. Gent que volien viure en fidelitat al camí que Déu havia mostrat al seu poble —el camí de la justícia, de la generositat, de la pietat, de la confiança— i alhora mantenien encesa la llàntia de l'espera d'aquell moment en què totes les promeses es farien realitat, i la història angoixada d'aquell poble començaria a ser una història alliberada, una història de pau.

Els avis de Jesús formaven part d'aquell conjunt d'homes i dones d'Israel que se'ls eixamplava el cor quan sentien les paraules d'Isaïes: «Consoleu, consoleu el meu poble, diu el vostre Déu. Parleu amorosament a Jerusalem i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud! Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu, totes, el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, i d'un cap a l'altre de la terra veuran la salvació del nostre Déu!» (40,1-2; 52,9-10). I que feien seva aquella pregària del profeta: «Tu, Senyor, ets el nostre pare. Reconcilia't amb nosaltres! Oh, si esquincessis el cel i baixessis!» (63,16-19).